

Skatteyndende, ligger en stor Magt imod en Regjering, som vil gaae videre, end den Deel af den lovgivende Magt, som repræsenterer Folket, kan finde det passende. Det er en Uoverensstemmelse; man sjældent maa komme til, men den maa ligge bagved; thi det er Hovedstøtten for den hele constitutionelle Magt, og dersom der bliver Noget tilbage af Beskatningslovene, som ikke ligger derunder, saa er der idetmindste et Tidsmoment, hvori Regjeringen, til Trods for Stattenegnelsen, kan gjøre, hvad den vil; thi, om der ogsaa kan være Skatter, som indflyde indirecte i en vis kommende Tid, kan den, da enhver berettiget Anvisning paa Noget kan naaes og faaes, discountere dem forud, for at faae en større Sum at bruge i en kort Tid, og saa kan den gjøre det Samme, som om den havde Indtægten, og det kun var en Udgift, der var negtet. For at Regjeringen ikke skal kunne handle under den strengere Regtelse, under den strengere Anvendelse af denne Regel paa samme Maade som under den mildere, maa det være klart og tydeligt, at en Skattelov er en Regulering af, hvorledes i Almindelighed Skatterne og Opkrævningen skulle være. Finantsloven er en Lov, der for hvert enkelt Aar giver disse Reguleringslove deres berettigede Anvendelse. Naar Skattelove, Opkrævningslove, Paalægslove, kort sagt Skattelove af enhver Natur, ikke staae i dette Forhold til Finantsloven, saa taber Finantsloven sin Betydning. Ordene, som staae her, lade sig ikke suldt forklare; thi man veed ikke at finde Grændsen derfor; man kan ikke sige, at Grændsen ligger i det, man med større eller mindre Tilfældighed har sat ind i Loven; — thi Tilfældighederne vise sig paa ethvert Blad — men den maa ligge i Gjenstandenes egen indre Natur; er der nogen til et offentligt Formaal under Statens og Lovgivningens Myndighed paalagt Byrde paa Statens Borgere, saa befinder den sig herunder. Der er ingen Grænde at finde derimellem, og den ærede Minister skal forgjæves søge efter en Begrænsning; thi det ene griber saa dybt ind i det Andet, at man tilsidst ikke veed, hvor man skal standse. Dersom den ærede Minister sagde: „Hvad der hidtil er taget op i Finantsloven, det er det, vi holde os til, og

udover det kunne vi ikke komme,“ ja, saa vilde han komme i den besynderligste Forlegenhed; thi, naar vi saa engang komme til at sige: „De Opkrævninger af indirecte Afgifter, som nu gaae umiddelbar til Betaling af visse Embedsmænd, skulle, ligesom det er skeet for visse Dele af tilsvarende Embeder, opkræves for Statskassens Regning og gaae umiddelbart ind i denne,“ skulde man jo derefter ikke kunne gjøre det, fordi de ikke hidtildags have staaet i Finantsloven; men de ere eensartede, de ere eensbestræbte. Vi have Steder i Landet, hvor visse Retsprotier og visse indirecte Afgifter opkræves, for at flyde ind i Statskassen og senere i vor Finantslov; vi have andre Steder, hvor de opkræves, ifølge de samme Love, efter de samme Regler, men komme for Tiden ikke ind i Statskassen, fordi Statskassen nu engang har stillet sig paa den Fod, at den disponerer over dem ved en almindelig given Anvisning eengang for alle directe til de Vedkommende; men Grændsen kan ikke findes. Den ene Skat har kun Berettigelse til at blive opkrævet ligesaavel som den anden, derved, at Finantsloven siger: I dette Aar skulle de og de Skatter have Lov til at blive opkrævede, og i det Dieblis Finantsloven siger: I dette Aar skulle de og de Skatter ikke opkræves, saa kan det ikke nytte, at man henviser til Skatteloven og siger: Den er saa og saa gammel, thi den har dog ikke mere nogen constitutionel Betydning for dette Aar. Naar Aaret er omme, saa træder den igjen frem i fuld Kraft, forudsat at den nye Finantslov indrømmer deres Opkrævning.

Indenrigsministeren: Skjøndt det vistnok ikke gaaer an at forlænge Discussionen om dette Punkt, maa jeg dog sige, at det, jeg hørte af den ærede Rigsdagmand, nemlig Udviklingen af et enkelt Punkt i Grundlovens § 52, ikke med et eneste Ord vedkom det særlige Spørgsmaal, hvorom her er Tale.

Müller: Hvad det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti) har anført, om det Farlige i at vedtage Loven i dens nærværende Skikkelse, troer jeg, fortjener sær-